

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 293/09-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Š. S., K., správcu konkurznej podstaty spoločnosti D., a. s., v konkurze, K., zastúpeného advokátom JUDr. M. P., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. septembra 2008 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 249/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Š. S., správcu konkurznej podstaty spoločnosti D., a. s., v konkurze, K., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. decembra 2008 doručená sťažnosť JUDr. Š. S., K., správcu konkurznej podstaty spoločnosti D., a. s., v konkurze, K. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo 17. septembra 2008 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 249/2007.

V odôvodnení svojej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že na majetok obchodnej spoločnosti D., a. s., K. (ďalej len „D.“ alebo „úpadca“), bol 3. decembra 1999 Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vyhlásený konkurz. Sťažovateľ bol za správcu konkurznej podstaty ustanovený uznesením krajského súdu č. k. 1 K 313/1997-460 z 8. novembra 2007. Následne zistil, že *„predchádzajúci správcovia konkurznej podstaty viedli v súvislosti s majetkom patriacim do konkurznej podstaty úpadcu viaceré súdne spory... Napriek vyčerpaniu všetkých prípustných žalôb sa však súdy ani v jednom z občianskych súdnych konaní zákonom predpísaným a ústavne konformným spôsobom nezaoberali hmotnoprávnou podstatou veci, t. j. či úpadca o svoj majetok prišiel v súlade so zákonom alebo nie. Majetkom patriacim do konkurznej podstaty by mal byť predovšetkým spoluvlastnícky podiel 982/1000 k nehnuteľnosti zapísanej v katastri: okres Košice I, obec Košice – Staré mesto, katastrálne územie Stredné mesto na liste vlastníctva – budova obchodného domu D. v K. ...“*.

Na bližšie vysvetlenie podstaty predmetnej kauzy sťažovateľ chronologicky popísal postupnosť nakladania s konkretizovaným majetkom. Jeho pôvodným vlastníkom bol O., š. p., K., „v ktorom vykonával od 22.03.1995 funkciu likvidátora Dr. Ing. A. F. V rámci likvidácie štátneho podniku došlo dňa 08.05.1996 k uzatvoreniu Zmluvy o predaji časti podniku, na základe ktorej nadobudol spoluvlastnícky podiel 982/1000 v OD D. úpadca D., a. s., v ktorom vykonáva Dr. Ing. A. F. od 06.03.1997 funkciu predsedu predstavenstva.

Po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu D., a. s., veriteľom K. B. (dňa 14.07.1997), došlo rozhodnutím valného zhromaždenia úpadcu dňa 31.03.1998 k nepeňažnému vkladu podielu 982/1000 na OD D. do základného imania obchodnej spoločnosti A., spol. s r. o. (v tom čase znelo obchodné meno F. spol. s r. o.), so sídlom B..., v ktorej je od 26.08.1998 Dr. Ing. A. F. konateľom a zároveň spoločníkom. Nepeňažný vklad úpadcu ..., ktorý sa v dôsledku vkladu stal spoločníkom A., spol. s r. o., sa započítal

na vklad spoločníka v sume 30 000,- Sk..., hoci jeho skutočná hodnota sa pohybuje v desiatkach miliónov korún (cca 200 000 000,- Sk). Úpadca sa zbavil majetku bez relevantnej protihodnoty v prospech personálne prepojenej spoločnosti, v dôsledku čoho nemá žiadny majetok na uspokojenie svojich veriteľov v konkurze...

Následne bol spoluvlastnícky podiel 982/1000 na OD D. vložený ako nepeňažný vklad do obchodnej spoločnosti D., a. s. so sídlom B... (v ktorom vykonáva funkciu predsedu predstavenstva Dr. Ing. A. F.), ktorý je jeho súčasným vlastníkom. “.

Sťažovateľ priložil k podanej sťažnosti aj rozhodnutia všeobecných súdov vydané v kauzách vedených v súvislosti so sporným majetkom.

V prvom rade išlo o konanie vedené pred Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 1144/99, v ktorom Istrobanka, a. s., Laurinská 1, Bratislava (ďalej len „Istrobanka“), ako konkurzný veriteľ navrhovala vyslovenie neplatnosti prevodu sporného spoluvlastníckeho podielu z úpadcu na spoločnosť A., s. r. o., B. (ďalej len „spoločnosť A.“). Istrobanka svoj žalobný návrh zdôvodnila ustanovením záložných zmlúv slúžiacich na zabezpečenie jej pohľadávok z úverov poskytnutých úpadcovi, v ktorom sa úpadca zaviazal, že *„predmetnú nehnuteľnosť nescudzí, nezaťaží alebo inak s ňou nebude nakladať bez súhlasu“* Istrobanky. Tento návrh bol rozsudkom z 27. júna 2002 zamietnutý. Okresný súd dospel k záveru, že uvedené ustanovenia záložných zmlúv sú neplatné, pretože odporujú ustanoveniu § 574 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) sankcionujúcemu neplatnosťou tie dohody, ktorými sa niekto vzdáva práv, ktoré môžu vzniknúť až v budúcnosti. Prvostupňový rozsudok bol na základe podaného odvolania potvrdený rozsudkom krajského súdu č. k. 13 Co 402/02-243 zo 7. októbra 2003. Krajský súd sa stotožnil s právnym záverom okresného súdu a k odvolacej námietke o neplatnosti prevodu spoluvlastníckeho podielu z dôvodu jeho rozporu s § 4b ods. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) uviedol, že porušenie uvedeného ustanovenia *„zakladá v súlade s ust. § 15 ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní možnosť konkurzného veriteľa alebo správcu sa domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony, ak ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa sú voči konkurznému veriteľovi právne neúčinné“*.

Druhé súvisiace konanie bolo vedené pred krajským súdom pod sp. zn. 17 Cb 448/2000. Predmetom tohto konania vyvolaného opätovne návrhom Istrobanky bola neúčinnosť prevodu sporného spoluvlastníckeho podielu z úpadcu na spoločnosť A. podľa § 15 ods. 2 až 6 zákona o konkurze. Návrh Istrobanky krajský súd rozsudkom zo 14. mája 2001 zamietol s odôvodnením, že *„podľa § 15 ods. 2 ZKV odporovať možno právneho úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu, a právne úkony, ktorými žalobca (Istrobanka, pozn.) odporuje boli vykonané v priebehu konkurzu nie v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu“*. Na základe podaného odvolania najvyšší súd rozsudkom č. k. 2 Obo 321/01-95 z 20. marca 2002 prvostupňový rozsudok potvrdil. Nestotožnil sa síce s právnym posúdením veci krajským súdom, avšak podľa jeho názoru krajský súd rozhodol správne, pretože *„nebola splnená ani základná podmienka, ktorá sa vyžaduje pre postup podľa § 15 ods. 1 ZKV, totiž, že dlžníkove právne úkony ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa. Pohľadávka žalobcu bola a je zabezpečená záložným právom... na predmetnú nehnuteľnosť, riadne evidovaným v katastri, a teda zo strany dlžníka nemožno hovoriť o snahe ukrátiť žalobcu ako záložného, či konkurzného veriteľa.“*

Právna neúčinnosť toho istého prevodu spoluvlastníckeho podielu úpadcu podľa zákona o konkurze bola tiež predmetom konania vedeného pod sp. zn. 2 Cb 1274/2002 na základe návrhu Mgr. I. Š., správcu konkurznej podstaty úpadcu, na krajskom súde. Žaloba bola zamietnutá rozsudkom č. k. 2 Cb 1274/2002-117 z 25. novembra 2005, keď krajský súd nezistil splnenie podmienok odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 15 zákona o konkurze. Uviedol, že *„úmyslom dlžníka (D., pozn.) pri prevode nehnuteľností nebolo to, aby sa týmto prevodom ukrátili konkurzní veritelia. Do roku 1998 sa splácali všetky splatné záväzky, až v mesiaci máj 1999 bolo zistené, že táto spoločnosť nie je schopná splatiť dlhy voči finančným inštitúciám.“*. Toto rozhodnutie potvrdil najvyšší súd ako súd odvolací rozsudkom zo 4. mája 2006 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obo 33/2006. V tomto rozsudku najvyšší súd v podstate odkázal na svoj právny názor vyjadrený v rozsudku č. k. 2 Obo 321/01-95 z 20. marca 2002.

Napokon krajský súd na základe návrhu spoločnosti A. na vylúčenie veci zo súpisu majetku tvoriaceho konkurznú podstatu rozsudkom č. k. 14 Cbi 30/2006-42 z 24. septembra 2007 určil, že spoluvlastnícky podiel na sporných nehnuteľnostiach nepatrí do konkurznej podstaty úpadcu. S námietkami odporcu sa krajský súd vysporiadal poukazom na ustanovenie § 159 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) v spojení s právoplatnými výsledkami predchádzajúcich konaní, v ktorých sa riešili otázky platnosti aj právnej neúčinnosti sporného prevodu nehnuteľností. Prvostupňový rozsudok napadol sťažovateľ odvolaním. Najvyšší súd rozsudkom zo 17. septembra 2008 vydaným v konaní sp. zn. 2 Obo 249/2007 napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. V odôvodnení sa najvyšší súd stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa.

Podľa názoru sťažovateľa sa najvyšší súd ani v posledne uvádzanom rozhodnutí *„nezaoberal podstatou veci – posúdením okolností úkonu, ktorým úpadca prišiel o svoj majetok“*. Sťažovateľ kriticky hodnotí skutočnosť, že *„všeobecný súd odkázal sťažovateľa na konkurzný súd, keď jeho žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu zamietol s odôvodnením, že právny úkon nie je neplatný, ale neúčinný (odporovateľný), a naopak konkurzný súd nepriamo odkázal sťažovateľa na všeobecný súd, keď obidve žaloby o určenie právnej neúčinnosti (odporovateľnosti) zamietol s odôvodnením, že právny úkon nie je odporovateľný, a otázkou platnosti sa ako konkurzný súd zaoberať nemôže“*. V dôsledku toho *„sa sťažovateľ a aj konkurzní veritelia ... dostali do situácie, kedy im je odmietaný prístup k súdom a ku spravodlivosti – každý zo súdov rozhodujúcich v tejto veci sa odvoláva len na právne normy, podľa ktorých sám nie je oprávnený rozhodovať...“*.

Sťažovateľ je toho názoru, že *„sa mal každý zo súdov... zaoberať základnou prejudiciálnou otázkou súladu právneho úkonu – rozhodnutia úpadcu o nepeňažnom vklade s § 4b ods. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Zb. ... Súdny sa touto otázkou... nezaoberali, hoci to bolo v konaní sťažovateľom, resp. jeho právnymi predchodcami uplatnené ...“*.

Porušenie označených základných práv vidí sťažovateľ v tom, že sa súdy jeho vecou *„zákonným spôsobom nezaoberali s poukazom na príslušnosť iného súdu“*, a aj v arbitrárnosti predmetných súdnych rozhodnutí, keďže *„boli vydané v zjavnom rozpore“*.

s príslušnými právnymi predpismi, t. j. nebola zabezpečená materiálna ochrana zákonnosti a spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov sťažovateľa (resp. aj konkurzných veriteľov, ktorých záujmy sťažovateľ zastupuje)“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol vo veci týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. k. 2Obo 249/2007 porušil základné právo sťažovateľa JUDr. Š.S., správcu konkurznej podstaty na prístup k súdu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo 249/2007 zo dňa 17.09.2008 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 6 732,- Sk (slovom šesťtisíc sedemstotridsaťdva slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ

namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažnostnou námietkou zásadného významu voči napadnutému rozsudku najvyššieho súdu bolo, že sa ako prejudiciálnou otázkou nezaoberal okolnosťami právneho úkonu – nepeňažného vkladu úpadcu do spoločnosti A. v marci 1998. To malo podľa sťažovateľa viesť k zamietnutiu návrhu na vylúčenie vecí zo súpisu konkurznej podstaty.

Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Ústavný súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v ktorom na strane 4 poukázal na súvisiace konania sp. zn. 2 Obo 321/2002 a sp. zn. 2 Obo 33/06, ktorých predmetom bolo posúdenie prípadnej neúčinnosti sporného nepeňažného vkladu podľa ustanovení zákona o konkurze. Zároveň z obsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu č. k. 14 Cbi 30/2006-42 z 24. septembra 2007 tvoriaceho s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu jeden celok plynie poukaz na konanie, v ktorom sa ako meritum riešila otázka prípadnej neplatnosti sporného právneho úkonu. Pritom všetky tri uvedené konania boli v čase rozhodovania najvyššieho súdu právoplatne ukončené a nastoľovali tak stav právnej istoty ich účastníkov.

Nemožno preto súhlasiť s názorom sťažovateľa, že by sa konajúce súdy nevysporiadali s predbežnými otázkami majúcimi význam pre rozhodnutie v konaní, ktorého predmetom bola žaloba o vylúčenie vecí zo súpisu konkurznej podstaty. Vzhľadom na právoplatné vyriešenie prejudícií, však neboli oprávnené znovu ich preskúmavať, ale rešpektujúc ustanovenie § 159 ods. 2 OSP (výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány...) boli viazané výrokmi právoplatných rozhodnutí o otázke platnosti a právnej neúčinnosti právneho úkonu, ktorým boli podľa sťažovateľa konkurzní veritelia úmyselne ukrátení.

K námietke sťažovateľa, že „sa mal každý zo súdov... zaoberať základnou prejudiciálnou otázkou súladu právneho úkonu – rozhodnutia úpadcu o nepeňažnom vklade

s § 4b ods. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Zb.“, ústavný súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 2 Obo 321/2001-95 z 20. marca 2002, v ktorom je na strane 8 analyzovaný vzťah ustanovení o neplatnosti právnych úkonov podľa Občianskeho zákonníka a ustanovení zákona o konkurze o právnej neúčinnosti právnych úkonov dlžníka voči veriteľom a z ktorého vyplýva právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého posudzovanie právnej neúčinnosti právnych úkonov podľa zákona o konkurze „*vylučuje riešenie ďalších právnych vzťahov, ktoré sa posudzujú podľa OZ, menovite riešiť právnu otázku platnosti právnych úkonov ako prejudícium*“. Prednesená námietka sťažovateľa tak z hľadiska preskúmania sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nie je dôvodná.

Ústavný súd dôsledne preskúmal napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu cez prizmu námietok prednesených sťažovateľom v odôvodnení jeho sťažnosti, pričom nezistil skutočnosti, ktoré by mohli signalizovať existenciu ústavne relevantnej príčinnej súvislosti medzi označenými základnými právami sťažovateľa a rozhodnutím najvyššieho súdu, a preto predloženú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec odôvodnenia svojho rozhodnutia ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že skutočnosti tvrdené sťažovateľom v odôvodnení jeho sťažnosti, ale aj okolnosti celej prerokúvanej kauzy zistené ústavným súdom z príloh sťažnosti, vyvolávajú dôvodné pochybnosti o ústavnej udržateľnosti definitívneho výsledku, ku ktorému všetky vzájomne súvisiace konania všeobecných súdov vo svojom súhrne viedli.

Rozhodnutie ústavného súdu o prerokúvanej sťažnosti je ale rozhodnutím o predmete, ktorý určil sťažovateľ sám formuláciou sťažnostného petitu. Vymedzenie predmetu konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je striktne ovládané zásadou dispozičnou, čo sa odráža aj vo viazanosti ústavného súdu návrhom na začatie konania podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Z hľadiska posúdenia sťažnosti sťažovateľa to má za následok oprávnenie ústavného súdu zaoberať sa výlučne napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 249/2007. Ostatné súvisiace konania všeobecných súdov a rozhodnutia v nich vydané nebol ústavný súd vo väzbe na svoju rozhodovaciu právomoc oprávnený preskúmať.

Napokon ústavný súd dodáva, že bolo vecou sťažovateľa, resp. jeho právneho predchodcu, aby využil oprávnenie napadnúť sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy už uvádzané súvisiace konania a rozhodnutia, ktorých predmetom bola platnosť a právna neúčinnosť sporného nepeňažného vkladu, a to v čase a lehote ustanovenej zákonom. Ak táto možnosť v príslušných časových reláciách nebola využitá, potom by bolo neprípustným zásahom do právnej istoty účastníkov predmetných konaní, ak by ústavný súd prostredníctvom konania o sťažnosti proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obo 249/2007 naprával akékoľvek ústavne relevantné nedostatky konaní, v ktorých sa riešili otázky majúce pre rozhodnutie tvoriace predmet aktuálne prerokovanej sťažnosti prejudiciálny význam.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2009